Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

20. září 2024 *

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Článek 99 jednacího řádu Soudního dvora – Justiční spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkací rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 1 odst. 3 – Článek 4a – Postup předávání mezi členskými státy – Důvody, pro které je možné výkon odmítnout – Článek 48 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie – Právo na obhajobu – Směrnice 2012/13/EU – Článek 6 – Právo na informace v trestním řízení – Směrnice 2013/48/EU – Článek 3 – Právo na přístup k obhájci v trestním řízení – Rozhodnutí vydané na konci soudního řízení bez účasti obžalovaného nebo zastoupení obhájcem – Vnitrostátní právní úprava neumožňující odmítnutí předání dotyčné osoby – Slučitelnost s unijním právem“

Ve věci C-504/24 PPU [Anacco] [i],

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Corte d’appello di Roma (odvolací soud v Římě, Itálie) ze dne 18. července 2024, došlým Soudnímu dvoru dne 19. července 2024, v trestním řízení proti

RT,

za účasti:

Procura Generale della Repubblica presso la Corte d’appello di Roma,

SOUDNÍ DVŮR (první senát)

ve složení: A. Arabadžev, předseda senátu, T. von Danwitz, P. G. Xuereb, A. Kumin (zpravodaj) a I. Ziemele, soudci,

generální advokát: N. Emiliou,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout usnesením s odůvodněním podle článku 99 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

* Jednací jazyk: italština.

[i] Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádného z účastníků řízení.

Usnesení

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 6 SEU, čl. 48 odst. 2 a čl. 52 odst. 3 a 4 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), čl. 6 odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), článku 1 odst. 3 a článku 4a rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34) ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“), článku 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. 2012, L 142, s. 1), jakož i článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody (Úř. věst. 2013, L 294, s. 1).

2 Tato žádost byla předložena v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu v Itálii, který dne 29. dubna 2024 vydalo parquet du procureur du Roi de Bruxelles (státní zastupitelství v Bruselu, Belgie) za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého RT ze strany tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofonní soud prvního stupně v Bruselu, Belgie).

Právní rámec

Unijní právo

Rámcové rozhodnutí 2002/584

3 Body 6 a 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 uvádí:

„(6) Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na ‚úhelný kámen‘ justiční spolupráce.

[…]

(12) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii, které jsou vyjádřeny i v Listině základních práv Evropské unie, zejména v kapitole VI uvedené listiny. […]“

4 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, v odstavcích 2 a 3 stanoví:

„2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU].“

5 Článek 4a uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně“, stanoví:

„1. Vykonávající soudní orgán může rovněž odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, pokud evropský zatýkací rozkaz neuvádí, že osoba v souladu s dalšími procesními požadavky vymezenými vnitrostátním právem vydávajícího členského státu:

a) byla včas
   i) osobně předvolána, a tudíž informována o plánovaném datu a místu konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, nebo jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místu konání jednání soudu tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla,

   a
   ii) informována, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se jednání soudu nezúčastní,

   nebo

b) věděla o plánovaném jednání soudu a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a tímto zástupcem byla skutečně na jednání soudu obhajována

   nebo

c) poté, co jí bylo doručeno rozhodnutí a byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí:
   i) výslovně uvedla, že rozhodnutí nenapadne,

   nebo
   ii) nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě

   nebo

d) neobdržela osobně toto rozhodnutí, avšak:
   i) toto rozhodnutí jí bude osobně doručeno neprodleně po jejím předání a bude výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí,

   a
   ii) bude informována o lhůtě, ve které musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání, jak stanoví příslušný evropský zatýkací rozkaz.

2. Pokud byl evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za podmínek uvedených v odst. 1 písm. d) a dotyčná osoba předtím neobdržela žádné úřední informace o tom, že je proti ní vedeno trestní řízení, může tato osoba poté, co byla o obsahu evropského zatýkacího rozkazu informována, požádat, aby kopii rozsudku obdržela ještě před svým předáním. Vydávající orgán poskytne hledané osobě kopii rozsudku okamžitě poté, co byl o její žádosti informován, a to

prostřednictvím vykonávajícího orgánu. V souvislosti s podáním žádosti hledané osoby nedojde ke zdržení postupu předávání ani ke zdržení rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu. Rozsudek se dotyčné osobě poskytne pouze pro informaci; nelze to považovat za formální doručení rozsudku, ani za počátek lhůty pro podání návrhu na obnovení řízení nebo odvolání.

3. Pokud je osoba předávána za podmínek uvedených v odst. 1 písm. d) a tato osoba podala návrh na obnovení řízení nebo odvolání, přezkoumá se zadržení osoby čekající na obnovení řízení nebo odvolací řízení podle práva vydávajícího členského státu z úřední povinnosti, nebo na žádost dotyčné osoby, a to až do ukončení příslušného řízení. Tento přezkum zahrnuje zejména možnost dočasného pozastavení nebo přerušení zadržení. Obnovené nebo odvolací řízení se zahájí v přiměřené lhůtě po předání.“

Rámcové rozhodnutí 2009/299

6 Body 1, 14 a 15 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2009/299 uvádí:

„(1) Právo obviněné osoby osobně se účastnit soudního jednání je obsaženo v právu na spravedlivý proces stanoveném v článku 6 [EÚLP], jak jej vykládá Evropský soud pro lidská práva. Tento soud rovněž prohlásil, že právo obviněné osoby osobně se účastnit soudního jednání není absolutní a že obviněná osoba se za určitých podmínek může uvedeného práva ze své vlastní svobodné vůle, výslovně či mlčky, avšak jednoznačně, vzdát.

[…]

(14) Toto rámcové rozhodnutí se omezuje na zpřesnění vymezení důvodů pro neuznání v nástrojích, jimiž se provádí zásada vzájemného uznávání. Proto je působnost ustanovení, jako jsou ustanovení týkající se práva na obnovení řízení, omezena na vymezení těchto důvodů pro neuznání. Jejich účelem není harmonizace vnitrostátních právních předpisů. Tímto rámcovým rozhodnutím nejsou dotčeny budoucí nástroje Evropské unie zaměřené na sbližování právních předpisů členských států v oblasti trestního práva.

(15) Důvody pro neuznání jsou nepovinné. Nicméně by se měly členské státy při zvažování provedení těchto důvodů ve vnitrostátním právu řídit zejména právem na spravedlivý proces a měly by zohlednit obecný cíl tohoto rámcového rozhodnutí podpořit procesní práva osob a usnadnit justiční spolupráci v trestních věcech.“

7 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Účel a oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je posílit procesní práva osob v trestním řízení, usnadnit justiční spolupráci v trestních věcech a zejména zlepšit vzájemné uznávání soudních rozhodnutí mezi členskými státy.“

Směrnice 2012/13

8 Článek 6 směrnice 2012/13, nadepsaný „Právo na informace o obvinění“, zní takto:

„1. Členské státy zajistí, aby byly podezřelému nebo obviněnému poskytnuty informace o trestném činu, z jehož spáchání je podezírán nebo obviněn. Tyto informace mu musí být

poskytnuty neprodleně a v tak podrobné formě, aby byl zajištěn spravedlivý proces a účinný výkon práva na obhajobu.

[…]

3. Členské státy zajistí, aby nejpozději při předložení obžaloby soudu, byly poskytnuty podrobné informace o obvinění, včetně informací o povaze a právní kvalifikaci trestného činu a o formě účasti obviněného.

[…]“

Směrnice 2013/48

9 Článek 3 směrnice 2013/48, nadepsaný „Právo na přístup k obhájci v trestním řízení“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby podezřelé a obviněné osoby měly právo na přístup k obhájci dostatečně včas a takovým způsobem, aby mohly dotčené osoby prakticky a účinně uplatňovat svá práva na obhajobu.

[…]

4. Členské státy podniknou kroky ke zpřístupnění obecných informací, které by měly podezřelým nebo obviněným osobám napomoci při získání obhájce.

Členské státy bez ohledu na ustanovení vnitrostátních právních předpisů o povinné přítomnosti obhájce učiní nezbytná opatření pro zajištění toho, aby podezřelé nebo obviněné osoby zbavené svobody mohly účinně uplatnit své právo na přístup k obhájci, ledaže se v souladu s článkem 9 tohoto práva vzdaly.

[…]“

Směrnice (EU) 2016/343

10 Článek 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce neviny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem (Úř. věst. 2016, L 65, s. 1), nadepsaný „Právo být přítomen při řízení před soudem“, stanoví:

„[…]

2. Členské státy mohou stanovit, že řízení před soudem, jež může vést k rozhodnutí o vině či nevině podezřelé nebo obviněné osoby, se může konat v její nepřítomnosti, pokud:

a) podezřelá nebo obviněná osoba byla o řízení před soudem řádně vyrozuměna a na následky nedostavení se k soudu upozorněna; nebo

b) podezřelá nebo obviněná osoba, jež byla o řízení před soudem vyrozuměna, je zastupována zmocněným obhájcem, jehož si tato podezřelá či obviněná osoba zvolila, nebo jenž jí byl ustanoven státem.

[…]

4. Pokud právní řád členských států umožňuje provést řízení před soudem v nepřítomnosti podezřelé nebo obviněné osoby, avšak nelze splnit podmínky stanovené v odstavci 2 tohoto článku, neboť přes vynaložení přiměřeného úsilí nemohlo být zjištěno místo pobytu podezřelé či obviněné osoby, mohou členské státy stanovit, že takové rozhodnutí lze přesto vynést a vykonat. V takovém případě členské státy zajistí, aby v okamžiku vyrozumění podezřelé nebo obviněné osoby o takovém rozhodnutí, zejména při jejím zadržení, byla tato osoba rovněž v souladu s článkem 9 poučena o možnosti napadnout takové rozhodnutí a o právu na nové řízení před soudem či na uplatnění jiného prostředku právní nápravy.

[…]“

11 Článek 9 této směrnice, nadepsaný „Právo na nové řízení před soudem“, stanoví:

„Členské státy zajistí, aby v případech, kdy podezřelá nebo obviněná osoba nebyla přítomna při řízení, které bylo proti ní vedeno před soudem, a kdy nebyly splněny podmínky stanovené v čl. 8 odst. 2, měla tato osoba právo na nové řízení před soudem nebo jiný prostředek právní nápravy, který umožní nově posoudit skutkový stav věci, včetně vyhodnocení nových důkazů, a který může vést ke zrušení původního rozhodnutí. Členské státy v této souvislosti zajistí, aby tato podezřelá nebo obviněná osoba měla právo být přítomna při řízení před soudem, aktivně se jej účastnit v souladu s vnitrostátními procesními předpisy a vykonávat své právo na obhajobu.“

Vnitrostátní právo

Italské právo

12 Článek 24 italské Ústavy stanoví:

„Každý se může u soudu domáhat ochrany svých práv a oprávněných zájmů.

Obhajoba je nedotknutelným právem ve všech fázích a na všech stupních řízení.

Vhodná opatření zajistí, aby nemajetné osoby měly prostředky k jednání a obhajobě před soudem.

[…]“

13 Článek 2 legge n. 69 – Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d’arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri (zákon č. 69, ustanovení pro uvedení vnitrostátního práva do souladu s rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy) ze dne 22. dubna 2005 (GURI č. 98 ze dne 29. dubna 2005, s. 6, dále jen „zákon č. 69/2005“), nadepsaný „Dodržování základních práv a ústavních záruk“, stanoví:

„V důsledku výkonu evropského zatýkacího rozkazu nesmí být v žádném případě porušeny nejvyšší zásady ústavního pořádku státu nebo nezcizitelná lidská práva uznaná Ústavou, základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU] nebo základní práva zaručená [EÚLP] a jejími dodatkovými protokoly.“

14 Článek 6 zákona č. 69/2005, nadepsaný „Obsah evropského zatýkacího rozkazu v řízení o pasivním předání“, v odstavcích 1, 1a a 2 stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz musí obsahovat následující informace:

a) totožnost a státní příslušnost vyžádané osoby;

b) název, adresu, číslo telefonu a faxu a e-mailovou adresu vystavujícího justičního orgánu;

c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zajišťovací opatření nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem, které spadá do oblasti působnosti článků 7 a 8 tohoto zákona;

d) povahu a právní kvalifikaci trestného činu;

e) popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestném činu;

f) uložený trest, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vystavujícího členského státu;

g) je-li to možné, jiné následky trestného činu.

1a. Byl-li vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody uloženého po soudním řízení, k němuž se dotyčná osoba osobně nedostavila, musí evropský zatýkací rozkaz obsahovat také uvedení alespoň jedné z těchto podmínek:

a) dotyčná osoba byla včas předvolána, a to buď předvoláním do vlastních rukou, nebo jiným způsobem, který jednoznačně zajišťuje, že byla informována o době a místě konání soudního řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí v její nepřítomnosti, a o tom, že takové rozhodnutí může být vydáno i v její nepřítomnosti;

b) dotyčná osoba, která byla informována o řízení vedeném proti ní, byla při soudním řízení, které vyústilo ve výše uvedené rozhodnutí, zastoupena obhájcem, kterého dotyčná osoba jmenovala, nebo jí byl ustanoven z moci úřední;

c) dotyčná osoba poté, co jí bylo doručeno rozhodnutí, o jehož výkon se žádá, a byla informována o právu na obnovu řízení nebo o možnosti zahájit odvolací řízení, kterého má právo se účastnit a které umožňuje přezkoumání merita rozhodnutí, jakož i, a to i prostřednictvím předložení nových důkazů, možnost jeho změny, výslovně prohlásila, že toto rozhodnutí nenapadá nebo ve stanovené lhůtě nepožádala o obnovu řízení nebo nepodala odvolání;

d) dotyčné osobě nebylo rozhodnutí doručeno osobně, ale obdrží je osobně a neprodleně po předání ve vystavujícím členském státě a bude výslovně informována jak o právu na obnovu řízení nebo na podání opravného prostředku za účelem zahájení odvolacího řízení, jehož se má právo účastnit a které umožňuje přezkum merita věci, jakož i, a to i prostřednictvím předložení nových důkazů, možnost změny tohoto rozhodnutí, tak o lhůtách, v nichž může požádat o obnovu řízení nebo podat odvolání.

2. Pokud evropský zatýkací rozkaz neobsahuje informace uvedené v odst. 1 písm. a), c), d), e) a f) nebo údaj o existenci alespoň jedné z podmínek uvedených v odstavci 1a, postupuje justiční orgán v souladu s článkem 16. Stejně tak postupuje, pokud považuje za nezbytné získat další podklady k ověření, zda se jedná o některý z případů stanovených v článcích 18, 18a, 18b a 19.“

15 Článek 18b tohoto zákona, nadepsaný „Rozhodnutí vydaná v nepřítomnosti obviněné osoby“, stanoví:

„1. Byl-li evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody uloženého po soudním řízení, k němuž se dotyčná osoba osobně nedostavila, může odvolací soud předání rovněž odmítnout, pokud evropský zatýkací rozkaz neobsahuje žádnou z podmínek stanovených v čl. 6 odst. 1a a vystavující stát neposkytl informace o těchto podmínkách ani na základě žádosti podané podle článku 16.

2. V případech uvedených v odstavci 1 však může odvolací soud předání provést, pokud je s jistotou prokázáno, že dotyčná osoba o řízení věděla nebo se dobrovolně vyhýbala sdělení informací o konání tohoto řízení.

3. Jsou-li splněny podmínky čl. 6 odst. 1a písm. d), může osoba, o jejíž předání se žádá a která nebyla předtím informována o trestním řízení vedeném proti ní, požádat o zaslání kopie rozsudku, na němž je evropský zatýkací rozkaz založen. Tato žádost není v žádném případě důvodem pro odložení řízení o předání nebo rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu. Odvolací soud neprodleně předá žádost vystavujícímu orgánu.“

Belgické právo

16 Článek 186 belgického code d’instruction criminelle (trestní řád) stanoví:

„Pokud se předvolaná osoba nebo obhájce, který ji zastupuje, nedostaví v den a hodinu stanovenou v předvolání, bude souzena v nepřítomnosti.“

17 Článek 187 odst. 1 trestního řádu stanoví:

„Osoba odsouzená v nepřítomnosti může proti rozsudku podat opravný prostředek ve lhůtě patnácti dnů od jeho doručení.

Pokud rozsudek nebyl dotyčné osobě doručen, může osoba odsouzená v nepřítomnosti podat proti rozsudku opravný prostředek, pokud jde o odsouzení v trestním řízení, ve lhůtě patnácti dnů ode dne, kdy se o doručení dozvěděla.

Pokud se o něm dozvěděla prostřednictvím doručení evropského zatýkacího rozkazu nebo žádosti o vydání nebo pokud v době jejího zatčení v zahraničí ještě neuplynula lhůta patnácti dnů, může proti rozsudku podat opravný prostředek ve lhůtě do patnácti dnů od svého předání nebo propuštění na svobodu v zahraničí.

Není-li prokázáno, že se o doručení dozvěděla, může osoba odsouzená v nepřítomnosti podat proti rozsudku opravný prostředek až do uplynutí lhůty pro promlčení trestu. V případě občanskoprávních rozsudků může proti rozsudku podat opravný prostředek až do doby výkonu rozsudku.

[…]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

18 Dne 29. dubna 2024 vydalo státní zastupitelství v Bruselu evropský zatýkací rozkaz proti RT (dále jen „dotčený evropský zatýkací rozkaz“), která má francouzskou a malijskou státní příslušnost a je držitelkou malijského diplomatického pasu, za účelem výkonu trestu odnětí svobody v délce dvou let, k němuž byla odsouzena tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofonní soud prvního stupně v Bruselu) rozsudkem ze dne 18. října 2023 na základě článku 100b, čl. 432 odst. 1 prvního a druhého pododstavce a odst. 3 a čl. 432 odst. 2 prvního pododstavce belgického trestního zákoníku z důvodu nezastupování nezletilého dítěte při zadržování v zahraničí po dobu delší než pět dní (dále jen „rozsudek ze dne 18. října 2023“).

19 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že rozsudek ze dne 18. října 2023 byl vynesen v nepřítomnosti po skončení soudního řízení, které proběhlo, aniž byla RT skutečně doručena obžaloba, a tudíž aniž se ona nebo obhájce, kterého si zvolila, nebo jí byl ustanoven z moci úřední, zúčastnili jednání konaného v rámci tohoto řízení.

20 Skutečnosti, které vedly k vydání rozsudku ze dne 18. října 2023, jak jsou uvedeny v předkládacím rozhodnutí, lze shrnout takto. Po rozpadu vztahu s JG v roce 2018 se RT přestěhovala do Mali i s jejich dcerou UMTG, která se narodila dne 3. listopadu 2015 v Bruselu. Tímto postupem RT porušila rozsudky tribunal de première instance de Bruxelles (soud prvního stupně v Bruselu), tribunal de la famille (soud pro rodinné záležitosti, Belgie) ze dne 26. června a 24. září 2019, z nichž mimo jiné vyplývá, že UMTG měla žít primárně u JG v Belgii.

21 Dne 20. června 2024 byla RT po příjezdu do Itálie zatčena a vzata do vazby za účelem výkonu předmětného evropského zatýkacího rozkazu. Dne 22. června 2024 Corte d’appello di Roma (odvolací soud v Římě, Itálie), předkládající soud, přistoupil k výslechu RT, která nesouhlasila s předáním belgickým orgánům. RT argumentovala zejména tím, že ji malijské soudy svěřily UMTG do péče a že JG vyjádřil svůj souhlas s přemístěním UMTG do Mali. Na jednání konaném dne 2. července 2024 RT mimo jiné požádala, aby byl výkon tohoto zatýkacího rozkazu odmítnut a byla propuštěna z vazby.

22 Na žádost předkládajícího soudu sdělilo ministère de la Justice (ministerstvo spravedlnosti, Belgie) dopisem ze dne 8. července 2024, že RT byla doporučeným dopisem předvolána k jednání k tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofonní soud prvního stupně v Bruselu) konanému dne 4. října 2023 v řízení, v němž byl vydán rozsudek ze dne 18. října 2023. Vzhledem k tomu, že se tato osoba k jednání nedostavila, ani nebyla zastoupena advokátem, byl rozsudek vynesen v nepřítomnosti v nekontradiktorním řízení. Předkládající soud uvádí, že z tohoto dopisu i z dotčeného evropského zatýkacího rozkazu vyplývá, že v případě předání belgickým orgánům by mohla RT ve lhůtě patnácti dnů od jeho doručení podat proti tomuto rozsudku ze dne 18. října 2023 opravný prostředek u tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofonní soud prvního stupně v Bruselu) a tento opravný prostředek, pokud by byl prohlášen za přípustný, by vedl jak ke zrušení tohoto rozsudku, tak k provedení nového soudního řízení, v němž by měla stejná práva, jaká by měla v řízení, v němž byl vydán uvedený rozsudek. Kromě toho by měla RT lhůtu 30 dnů ode dne doručení na podání odvolání proti rozsudku ze dne 18. října 2023 k cour d’appel de Bruxelles (odvolací soud v Bruselu, Belgie).

V obou případech by RT musela mít k dispozici obhájce, kterého by si sama zvolila nebo který by jí byl přidělen úřadem pro právní pomoc, byl by jí poskytnut dostatečný čas na přípravu obhajoby a mohla by požádat o propuštění.

23 Usnesením ze dne 11. července 2024 zamítl předkládající soud žádost RT o zrušení o propuštění z vazby a uvedl, že na 24. září 2024 nařídil jednání, aby rozhodl ve věci samé týkající se výkonu dotčeného evropského zatýkacího rozkazu.

24 Vzhledem k tomu, že zákon č. 69/2005, kterým se provádí rámcové rozhodnutí 2002/584, nestanoví možnost odmítnout předání RT v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, má předkládající soud pochybnosti o slučitelnosti tohoto zákona jak s italským ústavním právem, tak s unijním právem. Jak totiž vyplývá z judikatury Corte costituzionale (Ústavní soud, Itálie) a Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud, Itálie), v Itálii není možné vést trestní řízení, aniž by obžalovaný byl zastoupen obhájcem, a to ani v případě, že se tento obžalovaný nedostaví osobně. Jedná se o ústavní zásadu, která je podle vnitrostátního soudu potvrzena článkem 48 Listiny, jakož i článkem 6 EÚLP, a která ve světle článku 6 SEU a čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 brání výkonu evropského zatýkacího rozkazu za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého bez toho, aby byl obžalovaný zastoupen obhájcem, a tedy v rozporu s jeho právem na obhajobu.

25 V této souvislosti předkládající soud odkazuje na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podal Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud) rozhodnutím ze dne 19. prosince 2023 ve věci C-40/24 Derterti, která je stále projednávána a týká se mimo jiné stejné otázky, jako je otázka dotčená v původním řízení.

26 Za těchto okolností se Corte d'appello di Roma (odvolací soud v Římě) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být

a. článek 6 [SEU], čl. 48 odst. 2 a čl. 52 odst. 3 a 4 [Listiny];

b. článek 6 odst. 3 písm. c) [EÚLP];

c. článek 1 odst. 3 a článek 4a rámcového rozhodnutí [2002/584];

d. článek 6 směrnice [2012/13] a

e. článek 3 směrnice [2013/48]

jako celek vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je italská právní úprava stanovená v článcích 2, 6 a 18b zákona č. 69/2005, která neumožňuje Corte di appello (odvolací soud, Itálie), jako příslušnému justičnímu orgánu dožádaného státu, odmítnout předání osoby do vystavujícího členského státu v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného na základě rozsudku odsuzujícího k trestu odnětí svobody uloženého ve vystavujícím státě po trestním řízení, které proběhlo v nepřítomnosti obhájce jmenovaného obžalovaným nebo ustanoveného soudem z moci úřední, a v každém případě bez účinné obhajoby, včetně případů, kdy – po vykonání evropského zatýkacího rozkazu – má odsouzený právo na doručení odsuzujícího rozsudku a může proti tomuto rozsudku podat opravný prostředek nebo odvolání?“

K žádosti o použití naléhavého řízení o předběžné otázce

27 Předkládající soud navrhl, aby tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce podle článku 23a prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.

28 Na podporu této žádosti předkládající soud uvádí, že RT se od 20. června 2024 nachází ve vazbě.

29 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že toto řízení o předběžné otázce se týká zejména výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584, směrnice 2012/13 a směrnice 2013/48, které spadají do hlavy V části třetí Smlouvy o FEU týkající se prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Tato žádost tedy může být předmětem naléhavého řízení o předběžné otázce.

30 Pokud jde zadruhé o podmínku naléhavosti, tato podmínka je splněna zejména tehdy, když je osoba dotčená ve věci v původním řízení v současné době zbavena osobní svobody a její ponechání ve vazbě závisí na řešení sporu v původním řízení, přičemž je nutné upřesnit, že situaci dotyčné osoby je zapotřebí posuzovat ke dni zkoumání žádosti o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení (rozsudek ze dne 14. května 2024, Stačev, C-15/24 PPU, EU:C:2024:399, bod 42 a citovaná judikatura).

31 V projednávané věci jednak z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že RT byla skutečně zbavena osobní svobody dne 20. června 2024 a v tomto postavení byla i ke dni zkoumání žádosti o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení.

32 Dále předkládající soud v podstatě uvedl, že v závislosti na odpovědi Soudního dvora na předběžnou otázku může být veden k tomu, že odmítne vykonat dotčený evropský zatýkací rozkaz, a tudíž bude muset nařídit propuštění RT.

33 Za těchto podmínek první senát Soudního dvora dne 1. srpna 2024 na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že žádosti předkládajícího soudu o projednání této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení vyhoví.

K předběžné otázce

34 Na základě článku 99 jednacího řádu Soudního dvora platí, že pokud lze odpověď na předběžnou otázku jasně vyvodit z judikatury, nebo pokud o odpovědi na takovou otázku nelze rozumně pochybovat, může Soudní dvůr kdykoli na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodnout usnesením s odůvodněním.

35 Toto ustanovení je třeba použít v projednávané věci.

36 Podstatou jediné otázky předkládajícího soudu je, zda článek 4a rámcového rozhodnutí 2002/584, vykládaný ve světle článku 6 SEU, čl. 48 odst. 2 a čl. 52 odst. 3 a 4 Listiny, čl. 6 odst. 3 písm. c) EÚLP, čl. 1 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí, článku 6 směrnice 2012/13, jakož i článku 3 směrnice 2013/48, musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, která neumožňuje vykonávajícímu justičnímu orgánu odmítnout předání dotyčné osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého této osobě ve vystavujícím státě, pokud se tato osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, aniž je uvedená osoba zastoupena obhájcem,

kterého si sama zvolila nebo který jí byl ustanoven z moci úřední, a v každém případě bez účinné obhajoby v situaci, kdy je po tomto předání téže dotčené osobě doručen rozsudek vydaný v nepřítomnosti a může proti tomuto rozsudku podat opravný prostředek nebo odvolání.

37 Úvodem je třeba připomenout, že z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy i zásada vzájemného uznávání, která je sama založena na vzájemné důvěře mezi členskými státy, mají v unijním právu stěžejní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Konkrétně je nutno uvést, že zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která uznává unijní právo [rozsudky ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 93, a rozsudek ze dne 21. prosince 2023, GN (Důvod odmítnutí založený na nejvlastnějším zájmu dítěte), C-261/22, EU:C:2023:1017, bod 33 a citovaná judikatura].

38 Při uplatňování unijního práva jsou tedy členské státy povinny předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ani nemohou – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií [posudek 2/13 (Přistoupení Unie k EÚLP) ze dne 18. prosince 2014, EU:C:2014:2454, bod 192, a rozsudek ze dne 21. prosince 2023, GN (Důvod odmítnutí založený na nejvlastnějším zájmu dítěte), C-261/22, EU:C:2023:1017, bod 34, jakož i citovaná judikatura].

39 V tomto kontextu rámcové rozhodnutí 2002/584 zavedením zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení usiluje o usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [rozsudek ze dne 21. prosince 2023, GN (Důvod odmítnutí založený na nejvlastnějším zájmu dítěte), C-261/22, EU:C:2023:1017, bod 35 a citovaná judikatura].

40 Zásada vzájemného uznávání, která podle bodu 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 nachází své první konkrétní vyjádření v evropském zatýkacím rozkazu, představuje „úhelný kámen“ soudní spolupráce v trestních věcech. Tato zásada je vyjádřena v čl. 1 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle něhož jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkací rozkaz na základě této zásady a v souladu s ustanoveními téhož rámcového rozhodnutí [rozsudky ze dne 21. prosince 2023, GN (Důvod odmítnutí založený na nejvlastnějším zájmu dítěte), C-261/22, EU:C:2023:1017, bod 36 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 21. prosince 2023, G. K. a další (Úřad evropského veřejného žalobce), C-281/22, EU:C:2023:1018, bod 59 a citovaná judikatura].

41 Z toho plyne, že vykonávající justiční orgány mohou odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz pouze z důvodů vycházejících z rámcového rozhodnutí 2002/584, jak jej vykládá Soudní dvůr. A dále, zatímco výkon evropského zatýkacího rozkazu představuje pravidlo, odmítnutí jeho výkonu je pojato jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně [rozsudek ze dne 21. prosince 2023, GN (Důvod odmítnutí založený na nejvlastnějším zájmu dítěte), C-261/22, EU:C:2023:1017, bod 37 a citovaná judikatura].

42 Zejména čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 představuje výjimku z pravidla, podle kterého je vykonávající justiční orgán povinen předat vyžádanou osobu vystavujícímu členskému státu, a musí být tudíž vykládán restriktivně [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. března 2023, Minister for Justice and Equality (Zrušení podmíněného odkladu), C-514/21 a C-515/21, EU:C:2023:235, bod 55].

43 Na prvním místě ze samotného znění tohoto ustanovení vyplývá, že vykonávající justiční orgán má možnost odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se dotyčná osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, pokud evropský zatýkací rozkaz neuvádí, že jsou splněny podmínky vyjmenované v písm. a) až d) tohoto ustanovení [rozsudek ze dne 23. března 2023, Minister for Justice and Equality (Zrušení podmíněného odkladu), C-514/21 a C-515/21, EU:C:2023:235, bod 48 a citovaná judikatura].

44 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že tento článek 4a tak omezuje možnost odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, když přesně a jednotně vymezuje podmínky, za kterých nelze odmítnout uznání a výkon rozhodnutí vydaného v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba osobně nezúčastnila [rozsudek ze dne 23. března 2023, Minister for Justice and Equality (Zrušení podmíněného odkladu), C-514/21 a C-515/21, EU:C:2023:235, bod 49 a citovaná judikatura].

45 V důsledku toho je vykonávající justiční orgán povinen – bez ohledu na nepřítomnost dotyčné osoby na jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí – evropský zatýkací rozkaz vykonat, je-li ověřeno, že nastala jedna z okolností uvedených v čl. 4a odst. 1 písm. a), b), c) nebo d) rámcového rozhodnutí 2002/584 (rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, bod 41).

46 Pokud jde o čl. 4a odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2002/584, který je v projednávané věci relevantní, neboť z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že RT se osobně nezúčastnila soudního řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, tj. rozsudek ze dne 18. října 2023, ani neobdržela osobně tento rozsudek, a jelikož z dotčeného evropského zatýkacího rozkazu vyplývá, že proti tomuto rozsudku může podat opravný prostředek nebo odvolání ve lhůtě patnácti, resp. třiceti dnů od jeho doručení, toto ustanovení neobsahuje žádný odkaz na pomoc obhájce při tomto soudním jednání.

47 Ze znění čl. 4a odst. 1 písm. d) zejména nevyplývá, že by vykonávající justiční orgán mohl odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz v případě osoby, na kterou se tento rozkaz vztahuje v důsledku soudního řízení, k němuž se osobně nedostavila, z toho důvodu, že nebyla zastoupena obhájcem, kterého jmenovala nebo který jí byl ustanoven z moci úřední. Jiný postup by znamenal doplnit rámcové rozhodnutí 2002/584 o podmínku pro výkon evropského zatýkacího rozkazu, kterou unijní normotvůrce nestanovil.

48 Zadruhé, pokud jde o historii vzniku a cíle článku 4a rámcového rozhodnutí 2002/584, Soudní dvůr již uvedl, že toto ustanovení má zajistit vysokou úroveň ochrany a umožnit vykonávajícímu orgánu uskutečnit předání dotyčné osoby navzdory její nepřítomnosti při jednání soudu, ve kterém byla odsouzena, při plném dodržení jejího práva na obhajobu. Konkrétně z článku 1 rámcového rozhodnutí 2009/299 ve spojení s body 1 a 15 jeho odůvodnění výslovně vyplývá, že tento článek 4a byl do rámcového rozhodnutí 2002/584 vložen s cílem chránit právo obžalovaného osobně se účastnit trestního řízení, které je proti němu vedeno, a zlepšit vzájemné

uznávání soudních rozhodnutí mezi členskými státy [rozsudek ze dne 23. března 2023, Minister for Justice and Equality (Zrušení podmíněného odkladu), C-514/21 a C-515/21, EU:C:2023:235, bod 50 a citovaná judikatura].

49 Současně byl rámcovým rozhodnutím 2009/299 zrušen čl. 5 bod 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, který umožňoval, aby v případě evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu rozsudku vydaného v nepřítomnosti a v případě, že dotyčná osoba nebyla informována o datu a místě jednání, které vedlo k vydání rozsudku v nepřítomnosti, vykonávající justiční orgán předání podmínil tím, že mu vystavující justiční orgán poskytne dostatečné záruky, že tato osoba bude mít možnost požádat ve vystavujícím členském státě o obnovu řízení a být přítomna soudnímu jednání.

50 Právě proto, aby byla zajištěna ochrana práva na obhajobu a na přístup k obhájci, vyžaduje čl. 4a odst. 1 písm. d) bod i) rámcového rozhodnutí 2002/584, aby osoba odsouzená v nepřítomnosti měla právo „na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí“.

51 Je třeba ostatně uvést, že rámcové rozhodnutí 2002/584 zavádí systém vzájemného uznávání založený na zásadě vzájemné důvěry a že jeho účelem není harmonizace vnitrostátních právních předpisů, jak vyplývá z bodu 14 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2009/299.

52 Dále je třeba uvést, že tento požadavek na právo na obnovu řízení nebo na odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci, odpovídá požadavku stanovenému v čl. 8 odst. 4 a článku 9 směrnice 2016/343 v případě, že členské státy stanoví možnost provést řízení před soudem v nepřítomnosti podezřelé nebo obviněné osoby, avšak nelze splnit podmínky stanovené v čl. 8 odst. 2 této směrnice, zejména to, že tato osoba byla o soudním řízení informována, neboť přes vynaložení přiměřeného úsilí nemohlo být zjištěno místo pobytu podezřelé či obviněné osoby.

53 Z výše uvedeného vyplývá, že čl. 4a odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2002/584 nelze vykládat v tom smyslu, že vykonávající justiční orgán může odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz z důvodu, že dotyčná osoba nebyla zastoupena obhájcem, kterého si zvolila nebo který jí byl ustanoven z moci úřední v soudním řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, nebo *a fortiori*, že toto ustanovení brání italské právní úpravě dotčené v původním řízení, jelikož takové odmítnutí neumožňuje, a ačkoli tato právní úprava stanoví, že v Itálii nelze vydat rozsudek v nepřítomnosti, pokud nebyl ustanoven obhájce z moci úřední.

54 Zatřetí tento výklad není vyvrácen ani směrnicí 2012/13, ani směrnicí 2013/48, na které se rovněž odvolává předkládající soud, aniž tento soud vysvětluje pochybnosti, které v tomto ohledu má. V rozsahu, v němž si tento soud klade otázku, zda tyto směrnice ukládají členským státům povinnost zajistit, aby podezřelým nebo obviněným osobám byl v soudním řízení, které může vést k jejich odsouzení v nepřítomnosti, zastoupeny obhájcem ustanoveným z moci úřední, není tato otázka relevantní pro určení případů, v nichž je přípustné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu podle článku 4a rámcového rozhodnutí 2002/584.

55 Stačí připomenout, že podle judikatury Soudního dvora nemůže případný nesoulad vnitrostátního práva vystavujícího členského státu s ustanoveními směrnice 2016/343 představovat důvod, který by mohl vést k odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu. Dovolávat se ustanovení směrnice s cílem zabránit výkonu evropského zatýkacího rozkazu by totiž umožnilo obejít systém

zavedený rámcovým rozhodnutím 2002/584, který taxativně stanoví důvody pro odmítnutí výkonu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, body 46 a 47).

56 Začtvrté článek 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být rovněž vykládán a uplatňován v souladu s čl. 47 druhým a třetím pododstavcem a článkem 48 Listiny, které, jak je vysvětleno ve vysvětlivkách k Listině základních práv (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17), odpovídají článku 6 EÚLP. Soudní dvůr musí proto usilovat o to, aby jím podaný výklad čl. 47 druhého a třetího pododstavce a článku 48 Listiny zajišťoval úroveň ochrany, která bude v souladu s úrovní, jež je zaručena článkem 6 EÚLP, tak jak jej vykládá Evropský soud pro lidská práva [rozsudek ze dne 23. března 2023, Minister for Justice and Equality (Zrušení podmíněného odkladu), C-514/21 a C-515/21, EU:C:2023:235, bod 51 a citovaná judikatura].

57 V souladu s touto judikaturou Soudní dvůr již rozhodl, že v žádném z případů uvedených v čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutí 2002/584 výkon evropského zatýkacího rozkazu nezasahuje do práva dotyčné osoby na obhajobu ani do práva na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, jak jsou zakotvena v článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. února 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, body 47 až 54, a ze dne 23. března 2023, Minister for Justice and Equality (Zrušení podmíněného odkladu), C-514/21 a C-515/21, EU:C:2023:235, bod 73 a citovaná judikatura].

58 Soudní dvůr rovněž konstatoval, že cílem přijetí rámcového rozhodnutí 2009/299, které vložilo uvedené ustanovení do rámcového rozhodnutí 2002/584, bylo odstranit nedostatky spojené se vzájemným uznáváním rozhodnutí vydaných v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně, jež vyplývají z rozdílné ochrany základních práv v členských státech. Toto rámcové rozhodnutí provádí za tímto účelem harmonizaci podmínek výkonu evropského zatýkacího rozkazu v případě odsuzujících rozhodnutí vynesených v nepřítomnosti, jež odráží shodu, které všechny členské státy dosáhly ohledně rozsahu, jejž mají mít v unijním právu procesní práva osob odsouzených v nepřítomnosti, na něž se vztahuje evropský zatýkací rozkaz (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 62).

59 Pokud jde tedy o argument předkládajícího soudu, že povinnost dodržovat základní práva zakotvená v článku 6 SEU opravňuje vykonávající justiční orgány odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz, a to i v případě uvedeném v čl. 4a odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2002/584, kdy dotyčná osoba nebyla v soudním řízení, které vedlo k odsouzení v nepřítomnosti, zastoupena obhájcem, což ve skutečnosti znamená zpochybnění slučitelnosti tohoto ustanovení se základními právy chráněnými unijním právním řádem, je třeba tento argument odmítnout.

60 Konečně v rozsahu, v němž má předkládající soud podle všeho za to, že italské právo zajišťuje vyšší standard ochrany práva na obhajobu, a zejména práva na pomoc obhájce, než je standard vyplývající ze základních práv vymezených unijním právem, zejména z článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny, je třeba připomenout, že vykonávající justiční orgán může podmínit předání osoby, které se týká evropský zatýkací rozkaz, do vystavujícího členského státu pouze dodržením těchto posledně uvedených požadavků, a nikoli dodržením požadavků vyplývajících z jeho vnitrostátního práva. Opačné řešení by totiž narušilo jednotnost standardu ochrany základních práv stanovených unijním právem, a ve svém důsledku by bylo v rozporu se zásadami vzájemné důvěry a vzájemného uznávání, které má rámcové rozhodnutí 2002/584 posilovat, a ohrožovalo by tak účinnost tohoto rámcového rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 63, a ze dne 15. října 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, bod 79).

61 S ohledem na všechny výše uvedené důvody je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že článek 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 ve světle článku 6 SEU, jakož i článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, která neumožňuje vykonávajícímu justičnímu orgánu odmítnout předání dotyčné osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého této osobě ve vystavujícím státě, pokud se tato osoba osobně nezúčastnila soudního řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, aniž byla zastoupena obhájcem, kterého si sama zvolila nebo který jí byl ustanoven z moci úřední, a pokud jsou splněny podmínky stanovené v čl. 4a odst. 1 písm. d).

K nákladům řízení

62 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 4a rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 ve světle článku 6 SEU, jakož i článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie

musí být vykládán v tom smyslu, že

nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, která neumožňuje vykonávajícímu justičnímu orgánu odmítnout předání dotyčné osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého této osobě ve vystavujícím státě, pokud se tato osoba osobně nezúčastnila soudního řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, aniž byla zastoupena obhájcem, kterého si sama zvolila nebo který jí byl ustanoven z moci úřední, a pokud jsou splněny podmínky stanovené v tomto čl. 4a odst. 1 písm. d).

Podpisy.